

MỘT CHÚT BÂNG KHUÂNG đất học và làm nghề

TRUNG NGHĨA

Tối mông 10 tết Canh Dần, sau những ngày nghỉ tết, tôi lại cùng một số người bạn ra tiễn anh bạn vào Nam để trở lại làm việc, vào Nam nơi phồn hoa và là miền đất hứa cho biết bao con người ở mảnh đất miền Trung khô cằn này. Những ngày thường lượng khách đi vào Nam cũng đã tấp nập, hôm nay lại càng náo nhiệt hơn. Các chuyến xe khách nườm nượp chạy vào Nam trong tâm trạng vội vàng trên xe với người chật cứng, nhưng vẫn không đáp ứng được nhu cầu của bao người đang phải vào miền Nam gấp, vì thế mà cái cảnh chen lấn ở trên xe là chuyện thường. Nhìn dòng người đang rông rần chen chúc nhau chờ lên xe, đa phần thuộc độ tuổi 18 - 45, những người sức dài vai rộng, đang độ tuổi ăn, tuổi học, tuổi làm. Cái cảnh cha tiễn con, vợ tiễn chồng vào Nam công tác hay làm ăn không còn là xa lạ nữa. Nhưng sao tôi lại thấy có một cảm giác gì đó buồn đến thế, chắc có lẽ 2 năm đi làm đã làm cho tôi hiểu nhiều về mảnh đất Quảng Bình này chăng.

Đang đứng với bạn, tôi nghe bên cạnh hai người đứng tuổi nói chuyện với nhau thân mật, hình như là họ vừa mới làm quen nhau để làm bạn trên hành trình vào Nam khá dài. Tôi tình cờ cũng nghe được câu chuyện của 2 người nói với nhau. “Sao không làm việc ở quê mà phải vào Bình Dương?”. Người kia trả lời: “ở quê khó kiếm việc quá, vào Bình Dương dễ kiếm việc hơn”. Rồi lại nghe một số bạn sinh viên mới vào nhập học hỏi nhau: “răng bạn không học đại học ở Đại học Quảng Bình mà phải vào Sài Gòn?”. Câu trả lời của bạn ấy nghe mà quen lắm: “Ở Đại học Quảng Bình chỉ giới đào tạo ngành sư phạm và ngành xã hội, nhân văn... Những ngành này bây giờ rất khó

xin việc. Vào Sài Gòn học bách khoa, kiến trúc, hay học ở các trường cao đẳng nghề, ra trường dễ kiếm việc hơn, mà trong đó học ra cũng dễ xin việc hơn nữa, chứ học ở đây thì ai mà nhận chứ”...

Ngồi một lúc để chờ xe, tôi lại thẩn thờ nhìn ra đường quốc lộ, nơi mà lượng xe khách Bắc Nam có mật độ dày nhất. Những chuyến xe hối hả ra Bắc rồi vào Nam đông nghẹt khách, từ chỗ của tôi ngồi có thể nhìn được, lâu lâu lại bắt gặp những ánh mặt thật buồn trên xe nhìn xuống những người tiễn đưa phía dưới. Tết qua rồi, Đông Hới sẽ lại vắng vẻ, những người con của mảnh đất Quảng Bình lại ra Bắc vào Nam kiếm sống và học hành để cố tình cho mình một cơ may mưu sinh nơi đất khách.

Chuyến xe của bạn tôi đang chờ cũng đã tới, tôi chào và chúc những lời chúc mà người ta hay chúc nhau mỗi khi đi xa, chúc thượng lộ bình an nhé, chúc làm ăn tốt nhé, chúc học tốt nhé,... Tôi nhìn cảnh người tấp nập lên xe từng đoàn “nam thanh, nữ tú” lại nghĩ, đúng là các tỉnh phía Nam “Sức hút của những đô thị lớn quả là ghê gớm”. Tôi nghĩ thế, nhưng một anh bạn cùng nói chuyện trước khi lên xe thì lại không nghĩ thế, một người từng lăn lộn ở mảnh đất này, đang làm cho một cơ quan khá là lớn của Tỉnh lại không nghĩ thế: “Chưa hẳn thế đâu, có khi do ở Quảng Bình khó sống quá” rồi anh chỉ cười nhạt, thật buồn. Tôi cứ suy nghĩ mãi về câu nhận xét có vẻ băng quơ của anh bạn đó.

Nay nhìn cảnh từng đoàn người, đa phần trong độ tuổi lao động, chen chúc ở những điểm xe khách để chờ đi vào Nam hay ra phía Bắc học tập và làm việc, tôi cứ thấy băng khuâng trong lòng. Phải chi đô thị trẻ Đông Hới cũng giàu sức hút như các đô thị ở

(Xem tiếp trang 62)

MỘT CHÚT BÂNG KHUÂNG ... (Tiếp theo trang 63)

phía Nam để những người trẻ như họ, như anh bạn vừa nói chuyện (có vẻ mặt khá buồn) với tôi có cơ hội làm việc và cống hiến ngay trên quê hương của mình! Phải chi tấm bằng tốt nghiệp của những người từng học trong các ngôi trường ĐH, các trường trung cấp, dạy nghề,... ở Quảng Bình được các nhà chuyên trách tín nhiệm, tin dùng, thì các bạn trẻ đỡ phải vất vả vượt cả ngàn cây số vào với miền đất hứa, đi tìm một tấm bằng mà họ tin là dễ kiếm việc hơn.

Tỉnh Quảng Bình đang đặt cho mình mục tiêu phấn đấu đến năm 2020: “Quảng Bình trở thành một tỉnh có kinh tế biển phát triển với tốc độ tăng trưởng kinh tế bền vững ở mức hai con số, cơ cấu kinh tế công nghiệp - dịch vụ - nông nghiệp và hình thành được một số sản phẩm mũi nhọn; thu hẹp khoảng

cách giữa Quảng Bình với cả nước về GDP/người và trở thành tỉnh phát triển.” Đây là chiến lược và mục tiêu rất cụ thể, dài hơi và đúng đắn của tỉnh. Nhưng mục tiêu đó có thật sự là những việc cần làm đối với những bạn trẻ hay không, khi mà tôi tình cờ đọc được: “Thành phố Đà Nẵng lại đang đề ra mục tiêu: Trở thành thành phố “5 không, 3 có”. Trong đó, “có nhà ở” và “có việc làm” là hai mục tiêu phấn đấu hàng đầu. Hẳn có người nghĩ: “Đà Nẵng đã là thành phố trực thuộc Trung ương rồi nên mới đặt mục tiêu “5 không, 3 có”. Nghe có vẻ có lý. Nhưng, người xưa dạy: Dân dĩ thực vi tiên, và người nay lại nghĩ: Muốn có thực, phải có việc làm.”

T.N